

РЕШЕНИЕ

№ 1838

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10390** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК, вр. с чл. 85 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. Х. С., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], срещу Решение № УПВР-240/13.10.2020г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет /МС/, с което е отхвърлена молбата му за закрила на осн. чл.70, ал.1 във вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен в противоречие с материалния закон и административно производствените правила. Твърди се, че актът е необоснован, липсват мотиви относно приложението в конкретния случай на хипотезите на чл.9, ал.1, т.т. 1, 2 и ЗУБ. Административният орган неправилно е тълкувал и прилагал нормата на чл.9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл.15, б. "а" от Директива 2011/95/ЕС. Ситуацията в А. е твърде опасна, а твърденията на административния орган не са актуални и не отговарят на истината. Моли да бъде отменено обжалваното решение, като бъде указано на ответника да допусне молбата за закрила до разглеждане по общия ред на ЗУБ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ц., назначена по Закона за правната помощ. С оглед предоставените доказателства по делото, счита, че няма основания на жалбоподателя

да се предоставя статут, т.к. същият посочва, че иска да замине за Германия. Ответникът, Интервюиращ орган на ДАБ при МС, редовно призван, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Малинова, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на страните и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното: Жалбоподателят Н. Х. С. е подал молба с вх.№ РД09-1092/08.10.2020г. на отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа” в РПЦ-С. към ДАБ при МС., входирана в ДАБ при МС на 06.12.2017 г., с която е поискал предоставянето на международна закрила. На същата дата е регистриран. Данните, които е предоставил чужденецът са въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ-собствено име Н. Х., фамилия С., мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност – пащун, религия-мюсюлманин, семейно положение-неженен, тъй като не е представил документи, удостоверяващи самоличността му. Желанието за закрила е заявено лично пред длъжностни лица на ДАБ-МС. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл.58, ал.6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език/дари/ в присъствието на преводач, за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата - 08.10.2020г. е изготвена и дактилоскопна карта Евродак.

На 09.10.2020 г., съгласно чл.63а ЗУБ, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Заявил е, че е „пащун“, по религия е мюсюлманин–сунит, като не е имал проблеми в А. свързани с етническата му и религиозна принадлежност. Не е членувал в политически партии или организации. Не е имал проблеми с армията, полицията или други официални власти в А.. Не е арестуван, , съден или осъждан в държавата му по произход. Лично не е бил заплашван и лично не му е оказвано насилие. Заявява, че е напуснал А., за да търси работа в йгермания

Производството е приключило с решение №УПВР-13.10.2020г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл. 13, ал.1, т.т. 1 и 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е обосновал извод за наличието на явна неоснователност на молбата за търсене на закрила. Приел, че за жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като спрямо лицето не е налице преследване, релевантно за предоставяне на такъв статут. Той не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. В тази насока той не е направил конкретни изявления, никога не е бил заплашван пряко, нито пък е бил насилван или изтезаван. Той не е твърдял и не сочи, спрямо него да са предприемани реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателствата по чл.9, ал.1, т.т.1 и 2 от ЗУБ. За жалбоподателя не е налице заплаха

от смъртно наказание или екзекуция, от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени в страната по произход, нито от посегателствата, формулирани в чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ, които обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, за да се счита, че ако се върне в А., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Не е посочил, че е напуснал А. поради обстановката на несигурност там, а е заявил, че в А. ситуацията е тежка-няма работа, има война и затова е решил да тръгне насам, за да си търси работа в Германия.

За да направи този извод, административният орган се е съобразил с информацията от справка от 12.10.2020г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС за обстановката в А..

В конкретния случай с жалбоподателя няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за неговия живот, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, а видно от обсъжданата информация за обстановката там, такова не е налице. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Административният орган е приел, че за лицето не се установяват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. Приел е също така, че по отношение на жалбоподателя не се установяват други причини от хуманитарен характер, поради което не е налице основанийето по чл.9 ал.8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено в рамките на ускореното производство от интервюиращ орган съгласно, компетентността уредена в чл. 70, вр. с чл. 68, ал.1, т.1 от ЗУБ. Спазен е законовия 10 – дневен срок, в работни дни, за провеждане на ускорената процедура, който започва да тече от регистрацията на чужденеца. Жалбоподателят е регистриран на 08.10.2020 г., а обжалваното решение е постановено на 13.10.2020г.

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на 19.10.2020г., чрез осигурен превод, като жалбата е подадена в рамките на 7-мо дневния срок по чл.84, ал.2 от ЗУБ, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. В чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на ДАБ, които провеждат ускореното производство по реда на глава шеста, раздел втори от цитирания закон. В тази насока е представената Заповед № РД 05-120/14.02.2018г. Спазена е установената писмена форма по чл.59, ал.1 от АПК и изискванията на ал.2 за реквизити на административния акт.

Не са налице посочените в жалбата съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие на материално правните разпоредби.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая не се изисква писмено становище от ДАНС, доколкото оспореното решение е постановено по реда на чл.70,

ал. 1 от ЗУБ - в ускорена процедура в производството по общия ред, а в този случай съгласно разпоредбата на чл.58 ал.9 изр.2 от ЗУБ такова становище не се изисква.

Административният орган е спазил законовите изисквания на разпоредбата на чл.73 от ЗУБ, като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ. Съдът споделя извода на административния орган, за неоснователност и недоказаност на молбата. Вярно е, че в отделни части на А. са извършвани въоръжени атаки и актове на насилие от страна на талибаните, но правилно административният орган е приел, че това не обосновава състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а по-скоро касае инциденти с определени цели и спорадични актове на насилие. Следва да се отчете и обстоятелството, че самият жалбоподател не е изразил каквото и да е опасение от преследване или излагане на реална опасност от тежко посегателство в тази част на държавата, както изисква чл. 8 от Директива 2011/95/ЕС. Ето защо, съдът достига до същия извод като административния орган, че представената от жалбоподателя бежанска история, не сочи наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец.

Съдът споделя становището на ответника за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. За жалбоподателя не се установи заплаха от смъртно наказание, екзекуция и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание, наложени в А. по смисъла на чл.9, ал.1, т.т.1 и 2 ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, състоящи се от тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя. Такива жалбоподателят не е посочил в интервюто или в молбата за международна закрила. Той не е посочил други причини, обуславящи необходимостта от предоставянето на хуманитарен статут.

Въз основа на изнесените факти в проведеното интервю с чужденеца, правилно административния орган е приел, че подадената молба за закрила е явно неоснователна на основание чл.13, ал.1, т.т.1 и 2 от ЗУБ.

Желанието на жалбоподателя да остане да пребивава в България, той обосновава с факта, че след като е бил задържан от властите в България, са му взели отпечатъци и затова е решил да подаде молба за закрила тук, за да може да живее и остане тук. Заявил е, че където може да си намери работа и да живее спокойно, там би останал да живее. Твърдения, които не могат да бъдат подведени под хипотезиса на правните норми на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в Справка с вх. № МД-548/12.10.2020г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. На основание чл.21, т.8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. При подробен анализ на същата съдът намира, че не следва извода за наличие на безогледно насилие, като характеризиращ белег на въоръжен конфликт на територията на А.. Въпреки наличната информация, изложена и в представената справка на Дирекция “Международна дейност“ при ДАБ-МС, за

сложността на ситуацията в страната и за наличието на конфликти и въоръжени сблъсъци, то същите не биха могли да се определят нито по своя характер, нито по своя интензитет и териториален обхват, като такива, които в контекста на изложената бежанска история да представляват самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.15, б. „в” от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б“в“ от Директива2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. В този смисъл е и нормата на чл. 9, ал.5 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. От изложеното по-горе относно ситуацията в А., удостоверено в справките може да се направи извода, че степента на насилие, както към датата на произнасяне на административния орган, така и понастоящем не е на такова високо ниво, поради което не може да се приеме, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Напротив - от доказателствата по делото, с оглед приетата допълнително писмена справка на Дирекция ”Международна дейност“, данните в която потвърждават събрания по делото доказателствен материал, сочат наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, но въпреки това обстановката по сигурността не достига границите на вътрешен въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Едновременно с това, самият жалбоподател твърди, че е напуснал държавата си по произход, за да търси работа в Германия и твърди, че лично не е бил заплашван и лично не му е било оказвано насилие. Не е имал проблеми с армията, полицията или други официални власти в А., нито е бил арестуван, съден или осъждан. В този смисъл е и практиката на ВАС изразена в Решение по адм. д. № 1264/2012 на Върховния административен съд и др. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл.9 ал.5 от ЗУБ, интервюиращият орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

При служебно извършената проверка, съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8, ал.9 и чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, поради което и на осн. чл. 85, ал.4 от ЗУБ и чл.172, ал.2, пр. последно от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 4–ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на Н. Х. С., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № УПВР-240/13.10.2020г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е отхвърлена молбата му за закрила на осн. чл.70, ал.1 във вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО съгл. чл. 85, ал. 4 ЗУБ, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: